

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης 369 /2023

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τον Δικαστή *Ιωάννη Κ. Τζαφέστα*, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και την γραμματέα Χρύσα Μπόβη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7-4-2023 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντος: Του Ελληνικού Δημοσίου που εκπροσωπείται νόμιμα από τους Υπουργούς : α) Οικονομικών και β) Μετανάστευσης και Ασύλου, οι οποίοι κατοικοεδρεύουν στην Αθήνα (Καραγεώργη Σεργίας 10 και στον Αγ.Ιωάννη Ρέντη-Λεωφ. Θηβών 196-198), με ΑΦΜ Υπουργείου Οικονομικών 090165560 και Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου 996797093, το οποίο εκπροσώπησαν η Πάρεδρος του ΝΣΚ Αναστασία Σκουνητή και η Δικαστική Πληρεξούσια ΝΣΚ Λαμπρινή Παρασκευοπούλου.

Της εναγόμενης: Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία « Σύλλογος Υπαλλήλων Υπηρεσίας Ασύλου και Αρχής Προσφυγών του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης και Προστασίας του Πολίτη» που εδρεύει στην Αθήνα (Κανελλοπούλου 2), με ΑΦΜ 997488534,

όπως εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρο αυτής Αλεξάνδρας Λάμπρου, η οποία εναγομένη παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου Ελένης Διονυσοπούλου του ΔΣΑ, με ΑΜ 26782.

Το ενάγον ζητεί να γίνει δεκτή η από 4-4-2023 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό ΓΑΚ 39331/2023/ΕΑΚ1193/2023, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 23 παρ. 2 εδ. α', γ' και δ' του Συντάγματος, η απεργία αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νόμιμα συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων. Το δικαίωμα προσφυγής σε απεργία των δημόσιων υπαλλήλων και των υπαλλήλων της τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, καθώς και του προσωπικού των κάθε μορφής επιχειρήσεων δημόσιου χαρακτήρα ή κοινής ωφελείας, που η λειτουργίας τους έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, υπόκειται στους συγκεκριμένους περιορισμούς του νόμου που το ρυθμίζει. Οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να φθάσουν έως την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας ή την παρεμπόδιση της νόμιμης άσκησης του. Από τις προεκτεθείσες διατάξεις συνάγονται τα ακόλουθα: Ο νομικός χαρακτήρας μιας συμπεριφοράς ως απεργίας, άρα

και η γένεση του οικείου δικαιώματος, εξαρτάται όχι μόνο από το αντικειμενικό γεγονός της ομαδικής παύσεως της εργασίας, αλλά και από τον επιδιωκόμενο σκοπό, ο οποίος πρέπει να συνίσταται μόνο στη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών συμφερόντων των εργαζομένων. Έτσι αποκλείεται προεχόντως η λεγόμενη πολιτική απεργία, δηλαδή εκείνη που στρέφεται όχι κατά του Κράτους ως εργοδότη αλλά κατά των φορέων των συνταγμένων πολιτειακών λειτουργιών (νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής) και έχει ως κύριο σκοπό, εμφανή ή υποκρυπτόμενο, τον εξαναγκασμό τους σε πράξη ή παράλειψη που μπορεί να συνίσταται είτε στη μεταβολή κάποιου φορέως της πολιτικής εξουσίας, είτε στην επιβολή ή την αποτροπή ορισμένου πολιτικού ή πολιτικοοικονομικού προσανατολισμού των κυβερνώντων. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 19 παρ. 2 εδ. α, 20 παρ. 2 εδ. β, 21 παρ. 2 και 30 παρ. παρ. 1, 7 και 8 του Ν. 1264/1982, το δικαίωμα απεργίας των πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου και των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου υποβάλλεται στους ακόλουθους περιορισμούς, κατά παρέκκλιση των ρυθμίσεων που ισχύουν αντίστοιχα για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα και ειδικότερα: α) η κήρυξη της απεργίας γίνεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ενώσεις ύστερα από απόφαση της οικείας γενικής συνέλευσης (άρθρ. 1 παρ. 3 και 8 Ν.1264/1982), β) η απεργία δεν μπορεί να κηρυχθεί αν δεν περάσουν τέσσερις πλήρεις ημέρες από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν, με έγγραφο που κοινοποιείται ...στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται απ' αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους, γ) η απεργία δεν μπορεί να αφορά αιτήματα

διαφορετικά από εκείνα που γνωστοποιήθηκαν και δ) κατά τη διάρκεια της απεργίας η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων πρέπει να διαθέτει επιπλέον και όσο προσωπικό είναι αναγκαίο για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, κατά τους όρους του άρθρου 21 παρ. 2 του Ν. 1264/1982 όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του από την παρ. 1 του άρθρ. 2 του Ν. 2224/1994. Οι διατάξεις αυτές ρυθμίζουν τον τρόπο άσκησης του δικαιώματος απεργίας των υπαλλήλων του δημόσιου τομέα θεσπίζοντας ορισμένη προδικασία που εναρμονίζεται με την πρόνοια του άρθρου 23 παρ. 2 εδ. γ και δ του Συντάγματος, αφού η τήρηση των πιο πάνω διατάξεων, που υπαγορεύθηκαν από τη στάθμιση και την ανάγκη εξισορρόπησης των συνδικαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και των συμφερόντων του κοινωνικού συνόλου (και όχι του ιδιώτη εργοδότη), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αναιρεί την ουσιαστική υπόσταση του δικαιώματος της απεργίας. Εξάλλου δεν είναι νοητό ότι από την εφαρμογή των διατάξεων αυτών παρακωλύεται η «νόμιμη άσκηση» του απεργιακού δικαιώματος, δεδομένου ότι οι ίδιες αυτές διατάξεις είναι εκείνες που την καθορίζουν και την οριοθετούν, θέτοντας απλώς ορισμένους διαδικαστικούς κανόνες, οι οποίοι, αποσκοπώντας να αποτρέψουν πρόχειρες ή βιαστικές αποφάσεις για την άσκηση του προκείμενου δικαιώματος και να διευκολύνουν τη διαπραγμάτευση των προβαλλόμενων αιτημάτων, ανταποκρίνονται στη φύση της απεργίας ως *ultimum refugium*, κατά το πνεύμα του συνταγματικού νομοθέτη. Ειδικότερα ως προς τη διάταξη που επιβάλλει την κήρυξη της απεργίας «μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης» της δευτεροβάθμιας ή τριτοβάθμιας οργάνωσης (άρθ. 30 παρ. 8 στοιχ. β Ν. 1264/1982), πρέπει να παρατηρηθεί αφενός μεν ότι, ενόψει του προαναφερόμενου σκοπού αλλά και της γραμματικής

διατύπωσής της, αποκλείεται η λήψη της απόφασης αυτής εκ των υστέρων, δηλαδή μετά την πραγματοποίηση της απεργίας ή την κήρυξή της από άλλο όργανο της οικείας οργάνωσης, άρα και η έγκρισή της με την έννοια του άρθρου 238 του ΑΚ. Η αρμόδια για την κήρυξη της απεργίας Γενική Συνέλευση μπορεί να εξουσιοδοτήσει το Διοικητικό Συμβούλιο ή άλλο κατά το καταστατικό όργανο και να καθορίσει τις λεπτομέρειες διεξαγωγής της. Η ανάθεση, όμως από την αρμόδια Γενική Συνέλευση, στο Διοικητικό Συμβούλιο ή άλλο όργανο, της ρύθμισης των λεπτομερειών της απεργίας δεν μπορεί να φθάσει μέχρι εξουσιοδότησης "εν λευκώ", δηλαδή μέχρι ανάθεσης απόλυτης πρωτοβουλίας στο όλο θέμα της απεργίας, γιατί τότε υπάρχει μεταβίβαση της εξουσίας λήψης της απόφασης για την κήρυξη ή όχι της απεργίας από την αρμόδια Γενική Συνέλευση στο Διοικητικό Συμβούλιο, που είναι παράνομη (βλ. Στυλ. Βλαστού, Αστικά Σωματεία-συνδικαλιστικές και εργοδοτικές οργανώσεις, γ' έκδοση, σελ. 447-448, και εκεί παραπομπές στη νομολογία, ΜονΠρΑθ 221/2009). Αφετέρου, η τυχόν δυσχέρεια για τη σύγκληση της Γενικής Συνέλευσης εξαιτίας του ότι τα μέλη της είναι διάσπαρτα σε όλη τη χώρα, δεν αρκεί για να προσδώσει στην παραπάνω διάταξη, αντισυνταγματικό χαρακτήρα ενόψει του ότι σύμφωνα με την κοινή πείρα, τα σύγχρονα συγκοινωνιακά μέσα επιτρέπουν την ταχύτατη μετακίνηση από τόπο σε τόπο, ώστε να είναι εφικτή η μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα συγκέντρωση των μελών της συνέλευσης εκεί όπου συγκαλούνται. Τέλος, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι με τη θέσπιση των προαναφερόμενων περιορισμών, επιχειρείται άνιση μεταχείριση των εργαζομένων του δημόσιου τομέα έναντι εκείνων του ιδιωτικού τομέα. Και τούτο, διότι, ανεξαρτήτως του ότι πρόκειται για ουσιωδώς διαφορετικές κατηγορίες εργαζομένων, η εργασία των οποίων παρέχεται σε εργοδότες με ριζικά

διαφορετικούς σκοπούς και συμφέροντα, η επιβολή των περιορισμών αυτών έγινε στο πλαίσιο ειδικής πρόνοιας του συνταγματικού νομοθέτη που αποβλέπει στη διασφάλιση όχι μόνο των συμφερόντων των εργαζομένων, αλλά και της εύρυθμης λειτουργίας του πολιτειακού μηχανισμού προς όφελος του κοινωνικού συνόλου (Αλ. Καρακατσάνη: Εργατικό Δικ. τ. Β/Π, 1980, σ. 232 επ., Κουκιάδη: Συλλογικές εργασιακές σχέσεις, 1981, σ. 555 επ., ιδίως σ. 564-567, Αγαλλοπούλου: Εισαγωγή εις το εργατικό δίκ., 1958 σ. 36 σημ. 54, Τούση - Σταυροπούλου: Εργατικόν Δικ. 1967, παρ. 37 σ. 243 σημ. 10, Τραυλός - Τζανετάτος σε Γεωργιάδη - Σταθόπουλου: Αστ. Κωδ. άρθ. 652 αριθ. 113α και 114, Λεβέντης ΝοΒ 32 σ. 236 επ., ιδίως σ. 244 επ.). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρ. 3 ν. 2224/1994, όπως αντικ. με το άρθρ. 91 ν. 4808/2021, ορίζεται ότι 'οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που κηρύσσουν απεργία στο Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ, καθώς και σε φορείς που αναφέρονται στην παρ. 2 του άρθρ. 19, υποχρεούνται να καταθέσουν ενώπιον του ΟΜΕΔ (Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας) αίτηση διεξαγωγής δημόσιου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας. Η αίτηση αυτή, μαζί με την κατάλληλη πρόσκληση σε συνάντηση ανάδειξης μεσολαβητή στον τόπο, ημέρα και ώρα που ορίζει ο ΟΜΕΔ επιδίδεται στον εργοδότη με δικαστικό επιμελητή, με ευθύνη των συνδικαλιστικών οργανώσεων που κηρύσσουν την απεργία, το αργότερο συγχρόνως με τις επιδόσεις που προβλέπονται στην παρ.1 του άρθρ. 19 και την παρ. 2 του άρθρου 20.' Η τήρηση της ανωτέρω διαδικασίας είναι υποχρεωτική, έστω και εάν είχε προηγηθεί οιοσδήποτε διάλογος μεταξύ των μερών. Απεργία πραγματοποιούμενη άνευ προηγούμενης πρόσκλησης προς δημόσιο διάλογο είναι παράνομη (ΕφΠειρ 258/2008, ΠειρΝομ 2008). Η μη συνδρομή μιας ή περισσότερων από τις προαναφερόμενες ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις

καθιστά την απεργία παράνομη, με την έννοια ότι δεν γεννάται το οικείο δικαίωμα και, επομένως, η διακοπή της εργασίας δεν έχει το χαρακτήρα της απεργίας. Η απεργία που κηρύσσεται ή πραγματοποιείται χωρίς να τηρηθεί η παραπάνω προδικασία, όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις που δεν προηγήθηκε απόφαση της αρμόδιας Γενικής Συνέλευσης ή δεν γνωστοποιείται στα αρμόδια όργανα του εργοδότη (άρθρ. 30 παρ. 8α Ν. 1264/1982) ορισμένο αίτημα για τη διαφύλαξη ή προαγωγή συγκεκριμένου εργασιακού ή οικονομικού συμφέροντος των υπαλλήλων (Κουκιιάδης: ό.π. σελ. 565), είναι παράνομη με την έννοια ότι κωλύεται η άσκηση του οικείου δικαιώματος (ΜονΠρΑΘ 221/2009). Έννομη δε συνέπεια της παράνομης απεργίας είναι ότι δεν επιφέρει την αναστολή της σύμβασης εργασίας και, επομένως, ο εργαζόμενος δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωση παροχής της εργασίας του και σε περίπτωση διακοπής της περιέρχεται σε υπερημερία οφειλέτη (Καποδίστριας: ΕρμΑΚ άρθ. 652 αριθ. 66 και 71, Τούσης - Σταυρόπουλος ό.π. σελ. 2249), ενώ ο εργοδότης διατηρεί την αξίωσή του για την παροχή των υπηρεσιών του εργαζόμενου. Τέλος, από τη συνδυασμένη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρ. 70, 946, 947 ΚΠολΔ και 24 ν. 1264/1982 προκύπτει ότι ο εργοδότης, κατά του οποίου στρέφεται η απεργία έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει να αναγνωρισθεί δικαστικά ότι η απεργία είναι παράνομη και καταχρηστική εάν δε η παράνομη η απεργία έχει ήδη κηρυχθεί ή πραγματοποιείται προσβάλλοντας έτσι το δικαίωμα και πάντως το έννομο συμφέρον αυτού για την ομαλή και αδιάκοπη λειτουργία της εργασιακής σύμβασης δικαιούται να ζητήσει με καταψηφιστική αγωγή τιμή έναρξη ή τη διακοπή της απεργίας άσε της προσβολής ενώ μπορεί επίσης να ζητήσει την απαγόρευση της δηλαδή την παράλειψή της στο μέλλον με απειλή των μέσων έμμεσης εκτέλεσης του άρθρου 947 παρ. 1 ΚΠολΔ (ΑΠ 875/2015). Η

αγωγή για τη μη έναρξη ή διακοπή της παράνομης απεργίας στρέφεται κατά της συνδικαλιστικής οργάνωσης που κήρυξε την απεργία και εισάγεται στο δικαστήριο της έδρας της συνδικαλιστικής αυτής οργάνωσης σύμφωνα με το άρθρο 22 παρ. 4 του νόμου 1264/1982. Το δικαστήριο με την απόφασή του, όταν δέχεται την αγωγή και διατάσσει την μη έναρξη ή διακοπή της απεργίας ως παράνομης απειλεί κατά του επαγγελματικού σωματείου που κήρυξε την παράνομη η απεργία χρηματική ποινή και κατά των εκπροσώπων του επαγγελματικού αυτού σωματείου προσωπική κράτηση, όχι για να εξαναγκαστούν οι απεργοί να προσφέρουν παρά τη θέλησή τους, εργασία, αλλά για να εξαναγκαστεί η διοίκηση του επαγγελματικού σωματείου να συμμορφωθεί προς τη δικαστική απόφαση και να λάβει τη σχετική απόφαση του για τη μη έναρξη ή την λήξη της απεργίας στο μέλλον. Εξάλλου η κατεπείγουσα φύση των διαφόρων του άρθρου 22 παρ. 3 του ν. 1264/ 1982 επιβάλλει την προσωρινή εκτέλεση των καταψηφιστικών αποφάσεων, γιατί η επιβράδυνση της εκτέλεσης προκαλεί συνήθως σημαντική ζημιά στον νίκησαντα διάδικο. Το δικαστήριο μπορεί να μην κηρύξει την απόφαση προσωρινά εκτελεστή, αν πιθανολογείται ότι η εκτέλεση θα προκαλέσει ανεπανόρθωτη βλάβη στο διάδικο που ηττήθηκε (Γ.Λεβέντης, Εργατική Νομοθεσία).

Στην προκειμένη περίπτωση, το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο με την κρινόμενη αγωγή ζητεί για τους λόγους που αναλυτικά εκθέτει σε αυτή 1) να αναγνωριστεί ότι η απεργία-αποχή διάρκειας, που κήρυξε η εναγομένη με την από 30-3-2023 εξώδικη γνωστοποίηση της και αφορά σε αποχή διάρκειας των μελών της από κάθε ενέργεια που συνδέεται με την διαδικασία στοχοθεσίας και αξιολόγησης του προσωπικού των δημόσιων υπηρεσιών και των ν.π.δ.δ. του ν. 4940/2022 και τις κατ' εξουσιοδότηση

αυτών κανονιστικές αποφάσεις και εγκυκλίους είναι παράνομη και περαιτέρω καταχρηστική, 2) να απαγορευτεί η έναρξη, άλλως και επικουρικός η συνέχιση της ως άνω απεργίας-αποχής άλλως και επικουρικός η διακοπή της, άλλως και επικουρικός και σε κάθε περίπτωση να διαταχθεί η άρση της προκληθείσας στο ενάγον δια της ως άνω απεργίας-αποχής προσβολής, 3) να καταδικασθεί η εναγομένη σε, άλλως και επικουρικός να απειληθεί εναντίον της χρηματική ποινή 10.000 ευρώ για κάθε μεμονωμένη παραβίαση της εκδοθείσας απόφασης, 4) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή, 5) να επιτραπεί η επίδοση της εκδοθείσας απόφασης με δικαστικό επιμελητή και μετά την ώρα 19.00 της ημέρας που θα εκδοθεί έως ώρα 24.00 της ίδιας ημέρας, ακόμη και Σάββατο ή Κυριακή, λόγω του κατεπείγοντος της υπόθεσης και 6) να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική του δαπάνη.

Η αγωγή εισάγεται παραδεκτά ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, για να συζητηθεί κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 22 παρ. 4 του ν.1264/1982), κατά την προκειμένη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρ. 641 επ. ΚΠολΔ), είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 23 παρ. 2 και 25 παρ.1 του Συντάγματος, 22 παρ.4 και 30 παρ.8 περ. β' του ν.1264/1982, 3 ν. 2224/1994, 281 ΑΚ, 70, 176, 907, 908 παρ.1 και 947 ΚΠολΔ, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη. Πρέπει, συνεπώς να ερευνηθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν. Από την ανωμοτί εξέταση της προέδρου της εναγομένης που δόθηκε, με επιμέλεια της εναγομένης, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως και από όλα τα έγγραφα, τα οποία οι διάδικοι επικαλούνται και νομίμως προσκομίζουν, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η εναγομένη είναι Πρωτοβάθμια

Συνδικαλιστική Οργάνωση, η οποία εκπροσωπεί συνδικαλιστικά τους δημοσίους υπαλλήλους και τους εργαζόμενους ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου της Υπηρεσίας Ασύλου και της Αρχής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου. Με την από 30-3-2023 Εξώδικη Γνωστοποίηση, η οποία κοινοποιήθηκε στο ενάγον την 31-3-2023 και ενσωματώνεται στην κρινόμενη αγωγή, στο Ελληνικό Δημόσιο, όπως εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών και τον Υπουργό Μετανάστευσης και Ασύλου, το Διοικητικό Συμβούλιο της εναγομένης γνωστοποίησε ότι, μετά την παρέλευση τεσσάρων πλήρων ημερών από την κοινοποίηση της Εξώδικης Γνωστοποίησης μέχρι το πέρας της διαδικασίας αξιολόγησης οποτεδήποτε αυτή ολοκληρωθεί, κηρύσσει απεργία –αποχή από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με τη διαδικασία αξιολόγησης του ν. 4940/2022 και των κατ'έξουσιοδότηση αυτών εκδοθεισών πράξεων, για όσους λόγους αναφέρονται στην ως άνω Γνωστοποίηση και ζήτησαν την απόσυρση των διατάξεων του Τμήματος Α' και του Τμήματος Β' ν. 4940/2022 και ειδικώς των άρθρ. 1-27 και 29, για όσους λόγους αναφέρει (αντίθεση αυτών σε άρθρα του Συντάγματος) και την ανάκληση των κατ'έξουσιοδότηση αυτών κανονιστικών αποφάσεων. Ωστόσο, επειδή η εναγομένη τυγχάνει πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, η απόφαση για την απεργία αποχή ελήφθη από το Διοικητικό Συμβούλιο αυτής και, ως και η ίδια συνομολογεί δεν τήρησε την απορρέουσα από το ν. 2224/1994 (άρθρ. 3) υποχρέωσή της για την υποβολή ενώπιον του ΟΜΕΔ αίτησης διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας, η κηρυχθείσα απεργία αποχή καθίσταται παράνομη, σύμφωνα με όσα προεξετέθησαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Κατ'ακολουθία των ανωτέρω και ενόψει των ανωτέρω επιβαλλόμενων από πλέγμα νομοθετικών διατάξεων παραλείψεων, ως

προς την κήρυξή της, η ως άνω απεργία αποχή τυγχάνει παράνομη, παρέλκει, δε, η εξέταση των λοιπών επικαλούμενων από το ενάγον λόγων ακυρότητας, ενώ αναφορικά με τους αγωγικούς ισχυρισμούς περί καταχρηστικότητας της εν λόγω απεργίας αποχής, λεκτέον ότι αυτοί προϋποθέτουν νόμιμα κηρυχθείσα απεργία, η οποία, όμως, δεν υφίσταται και συνεπώς παρέλκει η εξέταση των λόγων αυτών. Επομένως, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει δεκτή ως βάσιμη και να αναγνωρισθεί ότι η ένδικη απεργία αποχή είναι παράνομη να απαγορευτεί η έναρξη ή η συνέχιση της, επ'απειλή χρηματικής ποινής σε βάρος της εναγομένης ποσό ύψους 2.000 ευρώ, για κάθε παράβαση του διατακτικού της παρούσας, να κηρυχθεί η παρούσα προσωρινώς εκτελεστή, ως προς όλες της τις ως άνω καταψηφιστικές διατάξεις, καθώς συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, αναγόμενοι στην εφαρμογή του νόμου, ως προς την αξιολόγηση, ενώ τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης, λόγω της ήττας της, μειωμένα όμως, σύμφωνα με το άρθρο 22 του νόμου 3693/1957 όπως η παράγραφος αυτή ισχύει μετά την υπ αριθμ 134423/8- 12- 1992 απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης που εκδόθηκε κατ εξουσιοδότηση του άρθρου 5 παρ 12 του ν. 1738/1 987 κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό (ΑΠ 589/2015).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η περιεχόμενη στην από 30-3-2023 Έγγραφη Γνωστοποίηση της εναγομένης και μνημονεύεται στο ιστορικό της παρούσας απεργία-αποχή είναι παράνομη.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ στην εναγομένη την έναρξη ή τη συνέχιση της ως άνω απεργίας- αποχής.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα προσωρινά εκτελεστή, ως προς την ως άνω καταψηφιστική διάταξη.

ΑΠΕΙΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ύψους δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε παράβαση του διατακτικού της παρούσας.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 7-4-2023, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων αυτών δικηγόρων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΜΠΟΒΗ ΧΡΥΣΑ